

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E. N.
przeciwko Gminie Miasta K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powódki 5400 (pięć tysięcy
czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej Gminy Miejskiej K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 marca 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się

wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca pierwsze dwie przesłanki odniosła do charakteru prawnego roszczenia o zasądzenie niewypłaconej części dotacji oświatowej. Wniosła o wyjaśnienie, czy w razie sporu o wysokość wypłaconej dotacji, roszczenie o dodatkową kwotę jest roszczeniem odszkodowawczym, a jeżeli tak to czy ma źródło w czynie niedozwolonym, czy w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania, bądź też czy samoistną podstawę roszczenia stanowi art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (aktualnie t. j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1327 z późn. zm., dalej u.s.o.). Ponadto domagała się wyjaśnienia, czy sądy powszechne w takiej sprawie uprawnione są do samodzielnego orzekania o ważności prawa miejscowego i oceny legalności uchwały rady gminy wydanej na podstawie art. 90 ust. 4 u.s.o. i do dokonania samodzielnego ustalenia dotacji oświatowej, a także, jak w sprawach dotyczących dotacji dla przedszkola niepublicznego, do którego uczęszczali tylko dzieci pełnosprawne, należy wyklądać pojęcie wydatków bieżących, to jest – czy należy je odnosić jedynie do wydatków przedszkoli publicznych ponoszonych na uczniów pełnosprawnych, czy należy uwzględniać także wydatki zaplanowane w przedszkolach publicznych na

uczniów niepełnosprawnych, mimo że przedszkole niepubliczne takich wydatków nie ponosi. Skarżąca przedstawiła uzasadnienie mające wspierać zasadność wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, niemniej jednak pozostaje on bezzasadny z takich samych przyczyn, które zostały już skarżącej wyjaśnione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. akt IV CSK 270/20 (powszechnie dostępne na www.sn.pl), którym odmówiono przyjęcia jej uprzedniej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przyczyny te zachodzą również w niniejszym postępowaniu, więc nie ma potrzeby ich powielania.

Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nawiązała do wydania zaskarżonego wyroku z naruszeniem obowiązującego prawa miejscowego oraz w oparciu o błędną podstawę prawną, skupiając się na analizie dopuszczalności drogi sądowej. Okoliczności prawne i faktyczne niniejszej sprawy nie prowadzą jednak do wniosków, które skarżąca stara się wykazać – zarówno dopuszczalność drogi sądowej, ocena prawa miejscowego, a także podstawy prawne rozpoznawanego roszczenia nie przemawiają za tezą o rażącym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. O ile w judykaturze zauważalne są różnice co do postaw prawnych tego typu roszczeń, zależnych też każdorazowo od ich formuły i okoliczności konkretnych spraw, to jednak nie można mówić o rażącym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny, który wybrał jedną z możliwości. Wszystkie z poruszonych aspektów były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i orzecznictwo to w obecnym kształcie stoi w sprzeczności z twierdzeniami skarżącej o oczywistym uzasadnieniu skargi kasacyjnej (poza wyżej powołanym postanowieniem SN z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. akt IV CSK 270/20, zob. również wyroki SN z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt V CSKP 2/21, z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt V CSK 502/18, www.sn.pl, uchwałę SN z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt III CZP 29/19, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 56, wyrok SN z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt I CSK 421/18, postanowienie SN z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt IV CSK 629/18, wyroki SN z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt V CSK 101/18, z dnia 3 stycznia 2007 r., sygn. akt IV CSK 312/06, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

ke